

NĀC

„Mūsu Kunga Jēzus Kristus
žēlastība un Dieva milestība,
un Svētā Gara sadraudzība
lai ir ar jums visiem! Amen.”

(2Kor 13.13)

Nr. 2 (79)
MAIJS
2014

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

DZĪVOSIM SVĒTAJĀ GARĀ!

Priecājos uzrunāt jūs, brāļus un māsas, Vasarsvētkos, pieminot notikumu, kad Svētais Gars piepildīja namu, kur patvērumu bija raduši apustuļi un Dieva māte Marija. Šis ir viens no svarīgākajiem mirkliem Baznīcas vēsturē. Apustuļi šajā dienā tika piepildīti ar Spēku, kas ļāva pārvarēt viņiem cilvēcisko vājumu un citus šķēršļus, kā bailes par veselību, brīvību, dzīvību. Ar šo Spēku viņi pārvarēja arī ārējās grūtības, kā sabiedrības nelabvēlību, valodu neprasmī, citu kultūru un citus likumus. Baznīcas tēvi uzskata, ka Baznīca attīstījās evolucionējot un tās saknes rodamas Jēzū Kristū. Vasarsvētkos mēs pieminam dienu, kura ir ļoti nozīmīga tieši Baznīcai. Vasarsvētku dienā Baznīca patiesi kļuva par Kristus Mistisko Miesu, jo tika piepildīta ar Dieva Garu. No šī brīža Baznīca ir Dievcilvēcisks organisms, pateicoties Garam, kas piepildīja Kristu, bet tagad piepilda arī mūs.

Kas mūs pulcina Baznīcā? Lūk, atbilde – Kristus, kas cieta, mira un ar Savu augšāmcelšanos atvēra cilvēcei Tēva atieksmi un gribu. Dievs vēlas, lai mēs būtu glābti, un tas jau ir noticis Jēzū Kristū. Tomēr ir atšķirība starp cilvēku, kas ir tikai dzirdējis par pestīšanu, un cilvēku, kas, dzirdējis Labo Vēsti, ir atgriezies, kļūstot par mācekli un Tās sludinātāju. Vai atceramies līdzību par sējēju? Par kviešu graudu, kas krita uz klints, ceļa, nezālēs un labā augsnē? Jā, labā augsnē kritušie graudi nesa labus augļus (Mt 13,8). Pasaulē ir cilvēki, kuri uzskata, ka pēc Kunga Debesīs kāpšanas, visa iniciatīva pestīšanas lietā pārgāja ļaužu rokās. Taču patiesībā cilvēks nespēj pieņemt Kristu par savu Kungu bez īpaša aicinājuma, bez žēlastības (sal. 1Kor 12,3). Ja jau žēlastība nepieciešama pestīšanai, tad nepieciešams arī Kāds, Kurš to dāvā. Vasarsvētkos Jēzus To sūta mums kā dāvanu no Tēva, lai Tas pārbagātībā piepilda visus, kas alkst pēc šīs žēlastības. Svētais Gars papildina Jēzus darbu. Daudz apdāvināti, talantīgi, bet arī cilvēki ar trūkumiem,

Džoto "Vasarsvētki" (1306. gads)

vienojas Kristus Miesā – Svētajā Baznīcā, kas visai pasaulei ir zīme, liecība par pestīšanu. Dievam tā ir Viņa paaicinātā un iemīlētā Līgava.

Sv. Ambrozijs Baznīcai deva grūti saprotamu apzīmējumu: „Ecclesia est casta meretrix” (Baznīca ir nevainīgā grēciniece). Baznīcas dievcilvēciskā būtība vienlaicīgi ir svēta un grēcīga, lai gan svētums Baznīcā ir izliets bezgalīgi vairāk, jo Tas, Kurš mūs svētī, ir pilnīgs Savā svētumā – Patiesības Gars, Jēzus Kristus un Tēva sūtīts. Ja reizēm mūs skumdina kristiešu grēcīgie nodarījumi, tad atcerēsimies Svēto Garu, kuru sūtīja Tēvs caur Dēlu. Viņš mums mācīs visu labo. Viņš ticī-

gajiem dāvā bagātīgas žēlastības. Viņš apstiprina mūsu liecību. Kad ticības apliecībā sakām „...ticu uz vienu, svētu un apustulisku Baznīcu”, mēs ņemam vērā tieši šo dievcilvēcisko organismu, kas ir pestīšanas zīme pasaulei. Ja jau mēs esam svēti, tad jāapzinās, ka svētums nav mūsu, bet no Gara pilnības, kas mājō mūsos. Viņš ir tas, kas Baznīcai ļauj būt tik daudzveidīgai savā miesā, apvienotai Kristus virsvadībā (Ef 1,10). Svētais Gars visu dzīvina. Ar ko To salīdzināt? Viņš Baznīcai ir kā dvēsele miesai. Tā kā dvēsele tiecas sevi izpaust ar miesas palīdzību, tā Svētais Gars meklē iespēju ar Baznīcas starpniecību Sevi parādīt pasaulei, aicinot uz

dalību Viņa svētumā. Svētais Gars Baznīcā deldē visu grēcīgo un šī darbība ir vienreizēji veiksmīga. Ļaudis klaigā, *cinās* ar ļaunumu, to *iznīcina*, lai gan to iznīcināt nav mūsu spēkos, jo ļaunums nav būtība, bet drīzāk – nepilnība. Varētu teikt, ka ļaunums ir labuma *brāķis*.

Ļaunums ir kā caurums, kuru jāaizpilda ar labumu, ja gribam, lai tas izzustu no zemes virsas. Lūk, tā rīkojas Svētais Gars. Cilvēka grēcīgumu Viņš bagātīgi *aplaišta* ar žēlastību pārpilnību, kā tads *ugunsdzēsējs*, kurš bagātīgām baltām putām nodzēš jebkādu ugunsgrēka perēkli. No mums tiek prasīta tikai pazemība, bet tās parasti visvairāk trūkst. Mēs esam

pieraduši cerēt tikai uz sevi un pat Dievam neticam, kad Viņš vēlas mums dot kaut ko par velti.

Sv. Amrozija patiesība ir acīmredzama – Baznīca tik tiešām ir „Nevainīgā Grēciniece”. Taisnība ir apustulim, kurš teica: „Kur vairojies grēks, tur pārpārēm vairojas žēlastība.” (Rom 5,20) Tieši tā darbojas Svētais Gars, kurš ar labumu aizpilda jebkuru iztrūkumu Kristus Mistiskajā Miesā. Un beidzot vislielākā Gara dāvana – šī pasaule. Jā, jā, jūs nekļūdiņāties – šī pasaule. Parasti cilvēki, skatoties uz to no reliģiskās prizmas, to redz kā dzīvi miesā un satīcībā, bez agresijas un ciešanām. Patiesībā Dievs pasaulē cilvēku neatbrīvo no pasaulīgām briesmām un kolīzijām, bet gan liek saprast, ka cilvēks nav no šīs pasaules. Jā, mēs dzīvojam šajā pasaulē, tomēr tā nav mūsu dzimtene. Realitātei, ko mums māca Svētais Gars, jākļūst reālākai kā zemes realitātei. Pāries debesis un zeme, bet valstība, ko Kristus mums ir nesis, nepāries nemūžam. Vai patiesi tam ticam?

Kristībā mēs saņemam Svēto Garu, un Iestiprināšanas sakramentā Viņš mūs vēlreiz stiprināja. Viņš mūs darīja par *jaunu radījumu*. Mēs vairs nesam no šīs pasaules. Aterēsīsimies Kristus vārdus: „Neliesim jaunu vīnu vecos traukos; jo tie pārplīsīs – vīns izlīs un trauki tiks sabojāti.” (Mt 9,17) Tieši tas notiek ar tiem, kas dzimuši no ūdens un Svētā Gara, bet vēlas dzīvot pēc šīs pasaules likumiem. Ja esam no Dieva, nedrīkstam sevi izniekot šajā pasaulē.

Jā, šī pasaule piedāvā daudz ko tādu, kas uzskatāms par labu esam. Bet mēs esam jaunas būtnes, jauni ļaudis, ietērpušies Kristū. Šī pasaule mums nevar neko piedāvāt kā labu, jo šīs pasaules vaigs mainās. Nobeigumā varam tikai secināt, ka jādzīvo Garā, ko esam pieņēmuši, ieklausoties Viņa padomos. Viņš zina, kur un kā mūs vest, jo Viņš ved mūs pie Tēva, jo Viņš ir Tēva milestība uz Dēlu un cilvēkiem. Lai uzklausām Viņu – vislabāko Skolotāju. Lai Viņš mūs ved uz nosprausto mērķi!

Priesteris
Romans Grantovskis

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Džendera ideoloģija

4.–5.lpp. Iepazīsim Liepājas Sv. Meinarda draudzi

7.lpp. Sludinājumi

3.lpp. J. Salijs par Svētā Gara personu

6.lpp. Jauniešu dienas Saldū

8.lpp. Liepājas diecēzes ziņas

DŽENDERA AKTUALIZĀCIJA – slepenā revolūcija

Turpinājums no "Nāc"
78. numura

Kas ir sekmējais džendera dimensijas pārtapšanu par valdošo ideoloģiju

Iemesli tam, kāpēc džendera ideoloģija tik ātri ir pārvērtusies par valdošo pārrunu tematu, jāmeklē marksismā. Markss un Engelss savulaik pamatoja bezšķiru sabiedrības, kas tiecas uz visu cilvēku vienlīdzību. Jaunais totalitārisms darbojas, izmantojot to pašu veco "vienlīdzības" māneklī, uz kuru cilvēki tik labprāt iekrīt vienmēr, jo kopš Kaina laikiem cilvēka sirdi ligzdu sev ir savijusi skaudība. Tomēr, lai ko arī neteiktu, mēs taču labi zinām, ka neesam "vienlīdzīgi". Nav šaubu, ka katra personība – radība – pati par sevi ir vienlīdz vērtīga Dieva, mūsu Tēva, priekšā. Taču sociālisti revolucionāri aizvien vienlīdzību reducē līdz vienādībai, aizmirstot, ka vienveidība grauj mūsu cilvēcību, kuras būtība ir unikalitāte.

Līdzīgi kā agrākie utopiskie projekti, arī džendera ideoloģija tiecas radīt "jaunu cilvēku", taču tā jau grib transformēt dziļākus slāņus nekā tie, uz kuru pārveidi pretendēja līdzšinējie "radītāji". Programmu formulēja jau Frīdrihs Engelss XIX gadsimtā: „Pirmais sociālais konflikts cilvēces vēsturē sakrīt ar antagonisma pieaugumu starp vīru un sievu monogāmā ģimenē, bet pirmā apspiešana notika brīdī, kad vīrieši sāka uzkundzēties sievietēm.”.

No tā izriet, ka, lai likvidētu iedomāto šķirisko konfliktu starp vīru un sievu, ģimene ir jāiznīcina. Iepriekšējā gadsimta ietekmīgā feministe Simona de Bovuāra aicināja sievietes atbrīvoties no "mātišķuma verdzības" un izsludināja džendera revolūciju ar savu slaveno frāzi: "Par sievieti nepiedzimst, par to kļūst". 1968. gada studentu nemieru intelektuālie tēvi Teodors Adorno, Makss Horkheimers, Herberts Markūze un Vilhelms Raihs šo kaujas saucienus atbalstīja "no flangiem", sacerot teoriju par "autoritārās ģimenes" gāšanu un efektīvi propagandējot atteikšanos no "judeo-kristietiskās" dzimumu morāles par labu tā dēvētajai "seksuālajai atbrīvošanai".

Kopš tā laika ir uzaugusi jau nedaudz vairāk kā viena paaudze, kļuvuši redzami rezultāti: džendera ideoloģija ir novedusi sabiedrību līdz absurda bezdibēnim. Galvenā džendera ideoloģe Džūdita Batlere ir Kalifornijas universitātes un Eiropas starpdisciplināro pētījumu universitātes Šveicē profesore un vienlaikus arī Starptautiskās geju un lezbiešu tiesību aizstāvības komisijas vadības sastāvā. Viņa sludina, ka "bioloģiskā dzimte" ir "normatīva fantazma (ilūzija, kas radusies slimības ietekmē)", ko uzspiedis "vadošais heteroseksuālais režīms".

Ja nu vīriešu un sieviešu bio-

loģiskā dzimumidentitāte ir iznīcināta, tad nekas vairs nevar traucēt izjaukt sociālās lomas un institūcijas. Tā kā neviens sociālais sektors nav brīvs no bipolārās seksualitātes ietekmes, par dekonstrukcijas mērķi ir jāklūst itin visām sociālās dzīves sfērām: laulībai, ģimenei, tēva un mātes lomai, audzināšanai, valodai, darbam, kultūrai un reliģijai. Šo procesu dēvē par "džendera dekonstrukciju". Universitāšu džendera pētījumu institūtu absolventiem tādējādi ir pieaudzis darba apjoms, un viņi patiešām dara daudz.

2008. gada 3. septembrī Eiropas Parlaments ar 504 balsīm "par" un 110 "pret" pieņēma "rezolūciju par mārketinga un reklāmas ietekmi uz vīriešu un sieviešu līdztiesības problēmas risinājumu". ES parlaments vēlas likumdošanas ceļā aizliegt tā dēvētos "attēlus, kas satur seksuālus stereotipus". Ne reklāmā, ne mācību grāmatās, ne video un datorspēļu produkcijā, ne internetā bērniem „kopš pirmajiem viņu socializācijas gadiem” nedrīkstēšot rādīt sievieti pie plīts, tās vietā būs jāredz vīrietis; tas pats attieksies uz vīrieti pie automašīnas stūres, viņa vietā būs jāredz sievietei. Vispirms tika izmainīta valoda, tagad tiek mainīta tēlu sistēma.

Eiropas Parlaments jūtas tā, it kā tam būtu piešķirtas tiesības sagraut pašu kultūras kodolu – sievietes un vīrieša identitātes atšķirību. To var nosaukt par sava veida jaunlaiku svētbilžu grautiņu. Cilvēkus, kuri apgalvo, ka dzimumu polaritāte ir dabas dota, vai tādas, kuri vienkārši tic, ka Dievs cilvēkus ir radījis kā vīrieti un sievieti, uzskata par kristiešiem "fundamentālistiem", kurus jāpiespiež apkļust un pēc tam jāpadara nekaitīgas.

Tajā pašā laikā Eiroparlamenta deputātiem nav intereses ar tādām pašām operatīvām metodēm aizsargāt sabiedrību no indīgā pornogrāfijas un vardarbības tvana. 35% no internetā lejuplādētajiem materiāliem ir pornogrāfiski, pasaules pornotirgus peļņa sasniedz 57 miljardus dolāru gadā. Lūk, kur ir purvs, kurā zeļ džendera ideoloģija. Tur arī iemesls, kāpēc nav nekādas oficiālas pret darbības šai ideoloģijai.

Kāpēc gan sievietes neredz to, ka viņu brīvība būt par sievieti un mātēm tūlīt, tūlīt tiks nežēlīgi iznīcināta? Kāpēc vīrieši nesaprot, ka šaušalīgā dzimumu cīņa ir izraisīta ar nolūku atņemt viņiem spēku un identitāti, ka šī cīņa jau ir atņēmusi viņiem ievērojamu teritoriju, novedot pie jūtamas zēnu diskriminācijas audzināšanas procesā?

Totalitārisma jaunais tērs

Ideoloģija – ar šo terminu es apzīmēju melīgo domāšanu, kas kalpo mazākumam, kurš maskē savas īstenās intereses – sagrauj

veselīgās sociālās struktūras un noved pie totalitārisma. Kristietība tikai nule kā mostas no bezgalīgas plauksmes, demokrātijas un reliģiskās brīvības maldu miega, bet ienaidnieks jau paguvjis spert vairākus lielus soļus. Pateicoties melīgām birkām, tādām kā "tolerance", "brīvība" un "nediskriminācija", ienaidnieka ofensīva tiek akceptēta. Liekot lietā smalkas manipulācijas ar valodu, ienaidnieks panācis, ka opozīcija tiek pakļauta ostrakismam vai pat vajāta juridiski, vēl ne reizes nepaguvusi tā pa istam rasties.

Izšķirīgu lomu šajā procesā spēlē Eiropas cilvēktiesību tiesa (ECT). Bijušais Vācijas federālais prezidents Romans Hercogs jau pirms kāda laika brīdināja, ka tiekot izskaloti pamati nacionālajai suverenitātei un demokrātijai, jo ECT spriedumi automātiski atceļ atsevišķo valstu likumus. Un tieši ECT ir džendera ideoloģijas spēka centrs.

Tie, kuri nostājas opozīcijā sabiedrības homoseksualizācijai, saskaras ar apmelošanu, ietekmes zudumu un profesionālu izolāciju. Latvijā pazīstamais gadījums, kad Eiroparlaments 2004. gadā atteicās apstiprināt ES komisāra amatā Roko Butiljoni, ir tikai viens no piemēriem, lai arī visai iespaidīgs. Var teikt, ka vārda brīvība vairs nepastāv.

Nicinājuma pilns neoloģisms "homofobija" jau kļūst par juridisku faktu, ko var inkriminēt opozīcijai. Šis termins realitāti apgriež ar kājām gaisā. Faktiski fobija taču ir patoloģisku baiļu stāvoklis. Vārds "homofobija" tiek lietots, lai pateiktu, ka tie, kas balsta savus uzskatus un uzvedību dabiskajos likumos un visām veselām sabiedrībām kopīgajos morāles likumos, ir psihopāti. Tos, kas apgalvo, ka seksualitāte, ja tā izpaužas kā vīrieša un sievietes mīlestības auglis laulībā un ir vēltīta bērnu radīšanai, kalpo indivīdu, ģimenes un sabiedrības labklājībai, dominējošā elite mūsdienās uzskata par slimiem, pat reāli bīstamiem. Tāpēc viņi labākajā gadījumā jāpiespiež klusēt, liekot lietā jebkurus līdzekļus, kādi ir likuma rīcībā.

ES dokumentos "homofobija" tiek ierindota blakus rasismam, antisemitismam un ksenofobijai. Likumi, kas vērsti pret seksuālo minoritāšu diskrimināciju un naida kurināšanu pret tām, jau eksistē vairākās valstīs, notiek cīņa par šādu likumu ieviešanu globālā mērogā. Jebkurš izteikums pret homoseksualismu, vienalga, vai tas ir zinātniskā pētījumā vai Bībeles

citātā, var tikt interpretēts kā naida kurināšana. Šie meli, kas tiek izplatīti aizvien plašāk – uz planētas iedzīvotājiem kopumā, rada tādu emocionālo gaisotni, ka cilvēkos vairs nav vēlmes protestēt pret to, ka par kriminālu pārkāpumu tiek nosaukta cīņa pret sabiedrības homoseksualizāciju.

2006. gada 18. janvāra rezolūcijā Eiropas Savienība pauž apņēmību "izskaust" homofobiju ar "audzinošiem līdzekļiem, tādēļ kā informatīvas kampaņas skolās, universitātēs un masu medijos, ar likumdošanas un administratīviem līdzekļiem". "Izlēcieni, kuros konstatējama homofobija un kūdīšana uz diskrimināciju, ir operatīvi jānosaka. Cīņu pret homofobiju jānodrošina ar atbilstošu finansējumu no 2007. gada budžeta". "Process ir rūpīgi jāuzrauga", un "par katrā dalībvalstī pieļautiem trūkumiem šīs rezolūcijas īstenošanā ir jāziņo Eiropas Parlamentam". Lūk, kā sevi piesaka totalitārisma gars.

Pretošanās

Līdz šim nekādas pretošanās faktiski nav bijis. Vairumam zemeslodes iedzīvotāju teiciens "džendera dimensijas aktualizācija" vispār nav pazīstams. Tā ir tāda klusa revolūcija: no augšas uz leju un no iekšienes uz āru. Nav notikušas nekādas debātes masu medijos, nav pieņemts neviens pareizs parlamenta lēmums sakarā ar šīm notiekošajām izmaiņām sociālās realitātes *nervu* centros, piemēram, saistībā ar to, kas saistīts ar skolēnu – bērnu un pusaudžu – audzināšanu.

Tas ir viens no iemesliem, kāpēc tauta tik miglaini nojauš notiekošās pārmaiņas, neraugoties uz to, ka vairumam cilvēku šī stratēģija, kā tāda vispār nav pieņemama. Katrs, kurš ar to saskāries, piemēram, ja kāda iestāde sāks funkcionēt atbilstoši džendera politikai, tūdaļ nepastarpināti un personiski uzzinās, ka par viņa pretošanās šai politikai draudēs nopietnas sankcijas.

Masu informācijas līdzekļi, kuriem demokrātijas apstākļos vajadzētu pildīt sarguņa lomu, patiesībā vairumā gadījumu ir šīs revolūcijas aģenti. Neviens mūsdienās nenonāk cietumā par to, ka kādam ir sabojājis reputāciju, ja šī sabojāšana ir nākusi par labu revolūcijai. Tie, kuri vada masu informācijas līdzekļus, nebaudās palikt bez darba par to, ka viņu mediji vajā disidentus, taču viņi nopietni riskēs, ja mēģinās stāties pretī "lezbiešu, geju un transseksuālu" kustībai.

Džendera ideoloģijas upuri

Ideoloģijas rada upurus. Aizvadītais gadsimts ar uzviju parādīja, ka revolucionāri mēģinājumi radīt "jaunu cilvēku" ved uz totalitāru apspiešanu, kas cilvēku sagrauj. Kādi ir džendera ideoloģijas upuri?

Džendera ideoloģija:

► cīnās pret veselo saprātu, jo noliedz bioloģiskās, psiholoģiskās un sociālās atšķirības starp vīrieti un sievieti;

► cīnās pret sievietēm, jo uztiepj vīriešveidīgu sievietes tēlu, ko popularizē feministes, un fiziski un morāli noniecina mātes sūtību;

► cīnās pret vīriešiem, jo meitenes un sievietes sistemātiski tiek izvirzītas privileģētā stāvoklī, kamēr vīriešu ietekme mazinās vīriešu feminizācijas rezultātā;

► cīnās pret vīrieša un sievietes vienību laulībā un pret viņu kopsadarbību, kas ir nepieciešama, lai varētu kalpot nākamībai;

► cīnās pret vēl nedzimušo bērnu, jo sludina, ka aborts ir "cilvēka tiesības";

► cīnās pret bērnu, jo sagrauj ģimeni, kas ir tik nepieciešama veselības personības veidošanai un kultūras un ticības tālāknodošanai;

► cīnās pret ģimeni, jo ideoloģiski, sociāli un fiziski sagrauj tās eksistences pamatus;

► cīnās pret zinātnes ideāliem – patiesīgumu un saprātīgumu, jo pārvērš zinātni par ideoloģijas kalponi un nelietīgi izmanto tās resursus, lai uztieptu tai mērķus, kas transformē sabiedrību;

► cīnās pret vārda brīvību masu saziņas līdzekļos un zinātnē, apspiežot viedokļus, kas atšķiras no džendera ideoloģijai vēlamā;

► cīnās pret demokrātiju, jo ar valsts varu tiecas kopīga labumu upurēt par labu mazākuma interesēm;

► cīnās pret Dievu un pret Universa kārtību.

Ideoloģijas nekalpo cilvēka esības īstajam labumam, tās tiecas pārādīt cilvēku, lai tas kalpotu ideologu interesēm. Taču tikai cilvēka Radītājam – Dievam – ir tiesības un vara pārrādīt savu radījumu no jauna.

Notiek cīņa pret pašu galveno cilvēkā. Bībeles pirmajās lappusēs lasām: "Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības, pēc sava tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja". (Rad 1,27) Dievs radīja cilvēku ar bipolāru seksualitāti, jo pieredzē pārdzīvota nepieciešamība sevi papildināt mudina mūs iziet no sevis paša pretī citai cilvēciskai būtnei, tādējādi paplašinot sava "es" robežas. Būdami Dieva attēls, mēs esam aicināti mīlēt, un tikai mīlot mēs varēsim iemantot mieru un prieku.

Gabriela Kubi

No vācu valodas tulkojis
Pēteris Bankovskis

Svētā Gara dievišķā persona

Jaceks Salijs OP

Interneta laikmetā parastais katolis daudz biežāk nekā agrāk sastopas ar pārmētiem savai ticībai. Šo pārmētiem skaits, to savstarpējā pretruna, kā arī tas, ka tie bieži ir nepatiesi, norāda, ka to autoru vai propagandētāju mērķis nav pārliecināt par savu sludināto tēžu patiesumu. No dažādiem avotiem ir dzirdams, ka Baznīca kaut ko slēpj, falsificē, kļūdaini saprot vai arī kaut kādi jauni atklājumi satricinās kristīgās ticības pamatus. Tādā situācijā ir viegli zaudēt uzticību Baznīcai un secināt, ka labāk ir vispār neinteresēties par ticības lietām vai arī savas ticības ietvaros nav ko īpaši ņemt vērā Baznīcas mācību.

Bet Jēzum bija svarīgi, lai kristieši Baznīcai varētu uzticēties. Jēzus saviem apustuļiem sacīja: „Kas jūs klausā, tas mani klausā; un kas jūs nicina, tas nicina mani; bet kas mani nicina, tas nicina to, kas mani sūtījis.” (Lk 10,16) Kāda cita mutē šie vārdi būtu bezkaunīga uzurpācija. Tādēļ, ja kāds savos reliģiskajos meklējumos balstās Svētajos Rakstos, bet vienlaikus aizmirst par šo Kristus pamācību, tas patiesību par Kristu kā Dieva Dēlu, kuru mūsu pestīšanas dēļ sūtīja pirmsmūžīgais Tēvs, vismaz netieši, noliedz.

Nav iespējams ticēt Jēzum un vienlaikus pieļaut, ka Viņa dibinātā Baznīca ticību Jēzum sargātu, slēpjot vai pat izkropļojot kādus faktus. Vai arī turēties pie pārliecības, ka Kristus Baznīca gadsimtu gaitā vispār nav sapratusi Viņa mācību un, kaut arī bez ļauna nodoma, to sagrozījusi. Ja Dievs patiesi mūs pat tā ir mīlējis, ka sūtījis mums savu Dēlu, tad taču Viņš noteikti rūpējas par to, lai katrai paaudzei Viņa Baznīcā būtu autentiska pieeja Viņa mācībai un Viņam pašam.

Protams, Jēzus paredzēja, ka elles vārti uzbruks Viņa Baznīcai (sal. Mt 16,18), un apustulis Pāvils brīdināja ticīgos: „jūs tik drīz novērsieties no tā, kas jūs aicināja Kristus žēlastībai, uz citu Evaņģēliju; bet cita nav; ir tikai daži cilvēki, kas jūs mulsina un grib sagrozīt Kristus Evaņģēliju.” (Gal 1,6-7) Arī apustulis Jānis cilvēku, kurš izkropļo patiesību par Kristu, nešaubīgās saukt par „maldinātāju un antikristu” (2Jņ 1,7).

Dažiem mūsdienu reliģiskā *Bābeles torņa* būvētājiem patiek atsaukties uz Svētajiem Rakstiem. Tomēr viņi nepamana, ka tieši Svētie Raksti ar apustuļa Pāvila vārdiem māca, ka: „Dzīvā Dieva Baznīca ir patiesības balsts un pamats” (1Tim 3,15). Savukārt apustulis Pēteris atgādina, ka: „neviens Rakstu pravietojums nav privātai skaidrošanai” (2Pēt 1,20).

Baznīcas mācības autoritātes avots ir Svētais Gars, kas ir nomodā par to, lai katrai ticīgo paaudzei būtu autentiska pieeja Dieva vārdam. Jēzus savai Baznīcai apsolīja Svēto Garu: „Iepriecinātājs Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā Vārdā, jums visu iemācīs un atgādinās jums visu, ko es jums sacīju.” (Jņ 14,26) Dievs vienmēr izpilda savus solījumus, tātad izpilda arī šo solījumu.

Tādēļ, kad mūs sasniedz desmitiem vai pat simtiem pārmētiem pret Baznīcas ticību, ir labi apzināties, ka tie domāti ne tik daudz kādas konkurējošas vīzijas pretstatīšanai attiecībā uz Baznīcas mācību, bet, pirmkārt, lai grautu Baznīcas mācību. Ar šo pretrunīgo pārmētiem daudzumu tiek mēģināts mūs, katolus, piespiest piekrist tam, ka mūsu ticība ir tikai viena no daudzajām balsīm, kas rada šo jauno *Bābeles torņa* kņadu.

Tā kā uzbrukumi katoliskajai ticībai notiek nemitīgi, ir labi tos vienkārši neņemt vērā. Tomēr divos gadījumos vajag meklēt atbildes uz pārmētiem ticībai: pirmkārt, tad, kad kāds pārmētiem ir sašūpojis man ticību un, otrkārt, kad ir cerība – manu katoliskās ticības aizstāvēšanu sadzirdēs kāds, kuram tieši šī pārmētiem dēļ radušās ticības šaubas.

Kas ir Svētais Gars?

Iepriekšminēto rakstiju divu tikko saņemto vēstuleju iespaidā. Vienas vēstules autors pilnīgi noliedz to, ka Svētais Gars ir persona, toties otras autors par to, ka svētais Gars ir persona, stipri šaubās, un viņam šķiet, ka Svētais Gars ir tikai bezpersonisks dievišķs spēks. Droši vien šie abi cilvēki zina, ka ne tikai katoliskā Baznīca, bet arī pareizticīgā un visas pārējās Austrumu Baznīcas, kā arī vairākums protestantu kopienu atzīst, ka Svētais Gars ir Trīsvienības trešā persona. Tomēr viņiem

šķiet, ka šai ticības patiesībai nav pietiekama bibliska pamatojuma. Tāpēc viņi man lūdz norādīt Bībeles tekstus, kas apstiprina Baznīcas ticību tam, ka Svētais Gars ir persona.

Atbildi sākšu ar atgādinājumu, ka laikos, kad uz šīs zemes dzīvoja Jēzus „vēl nebija gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis godībā” (Jņ 7,39). Ar Svētā Gara dievišķo personu Baznīca tika apdāvināta tikai piecdesmitajā dienā pēc Kristus augšāmcelšanās (sal. Apd 2). Tāpēc argumentus tam, ka Svētais Gars ir persona, nav īpaši jāmeklē Vecajā derībā.

Tomēr arī Vecajā derībā šī mācība par Svēto Garu vairākkārt ir saskatāma. Patiesība par Trīsvienību tad vēl nebija atklāta, jo ne Dieva Dēls bija mums dots, ne Svētais Gars bija mums sūtīts. Bet tā kā tomēr Dievs pirmsmūžīgi ir Tēvs, Dēls un Svētais Gars, nav nekas pārsteidzošs, ka jau Vecās derības teksti izstāro trinitāru ticības patiesību.

Atkārtosim: Vecajā derībā patiesība par Trīsvienību vēl nebija atklāta. Tomēr grūti pārmet kristietim, kurš 33. psalma 6. pantu skaidro trinitārā veidā: „Ar Kunga vārdu ir radītas debesis, un visi debesu pulki ir radīti ar Viņa mutes elpu.” Jo kristietim šis pants spontāni asociējas ar Jāņa evaņģēlija prologu, kur rakstīts, ka caur Vārdu, kas ir Dievs, viss tika radīts.

Analoģiski, kaut gan Svētais Gars vēl nebija skaidri atklāts, tomēr jau Vecajā derībā rodas nojauta, ka vajag Viņu lūgt. Lūk, vārdi adresēti

pravietim Ezehiēlam, lai viņš lūgtu augšāmcelt mirušos: „Pravieto garam! Pravieto cilvēka dēls, saki garam: tā saka Kungs Dievs; nāc, gars, no četriem vējiem, pūt pār nonāvētajiem, lai tie atdzīvojas!” (Ez 37,9)

Ko saka Jaunā derība?

Stipras liecības par to, ka Svētais Gars ir Dievišķā Persona, ir atrodamas Jaunajā derībā, mēģināsim tās uzskaitīt.

Sāksim ar sekojošu Jēzus apsolījumu: „Un es lūgšu Tēvu, un Viņš dos jums citu Iepriecinātāju [parakletos], lai Tas paliktu pie jums mūžīgi – Patiesības Garu.” (Jņ 14,16-17a) Jēzus – mūsu Iepriecinātājs un Aizstāvētājs, jo tāda nozīme ir grieķu vārdam „parakletos” – Svēto Garu šeit sauc par „citu Iepriecinātāju”. Jāatzīmē: Iepriecinātāju, nevis kādu bezpersonisku spēku.

Par to, ka Svētais Gars ir kāds, nevis kaut kas, Jēzus viennozīmīgi runāja Jāņa evaņģēlija fragmentā (Jņ16,5-15) pat trīs reizes – 8.,13. un 14. pantā apzīmējot Viņu ar vīriešu dzimtes vārdu „šis” [ekeinos], neraugoties uz to, ka vārds „gars” [pneuma] grieķu valodā ir nekatrās dzimtes vārds.

Apustulis Pāvils raksta: „Neapbēdiniet Dieva Svēto Garu!” (Ef 4,30) Vai bezpersonisku spēku var apbēdināt?

Svētais Gars izpilda darbības, kas ir raksturīgas personai: „Viņš jums visu iemācīs un atgādinās jums visu, ko es jums sacīju.” (Jņ 14,26). Vajāšanu gadījumā Jēzus saka: „Svētais Gars jūs tanī brīdī mācīs, kas jums jārunā.” (Lk 12,12)

„Viņš dos jums liecību par mani” (Jņ 15, 26), „Viņš atnācis pārliecinās pasauli par grēku, taisnību un tiesu” (Jņ 16,8), “Viņš, Patiesības Gars, tad jums mācīs visu patiesību, Viņš mani pagodinās, jo no manējā ņems

un jums atklās” (Jņ 16,13-14). Tās taču ir personai raksturīgas darbības.

Svētais Gars „nāk palīgā mūsu vajībai, jo, ko no Dieva jādūdz, kā nākas, to mēs nezinām; bet Gars pats aizlūdz par mums neizsakāmās nopūtās” (Rom 8,26).

„Vai jūs nezināt, ka jūsu locekļi ir svētnīca Svētajam Garam, kas jūsos mīt un ko Dievs jums devis; arī jūs paši neesat savi.” (1Kor 6,19) Vienīgi Dievam pienākas svētnīca.

Vēstules filipiešiem 3. nodaļas 3. pants tiek dažādi tulkots, tomēr, ņemot vērā, ka grieķu darbības vārds „latreuein” nozīmē atdot godu, bet lietvārds „pneumati” ir datīvā, šķiet, ka vispareizāk šo pantu būtu tulkot „mēs, kas atdodam godu Dieva Garam”.

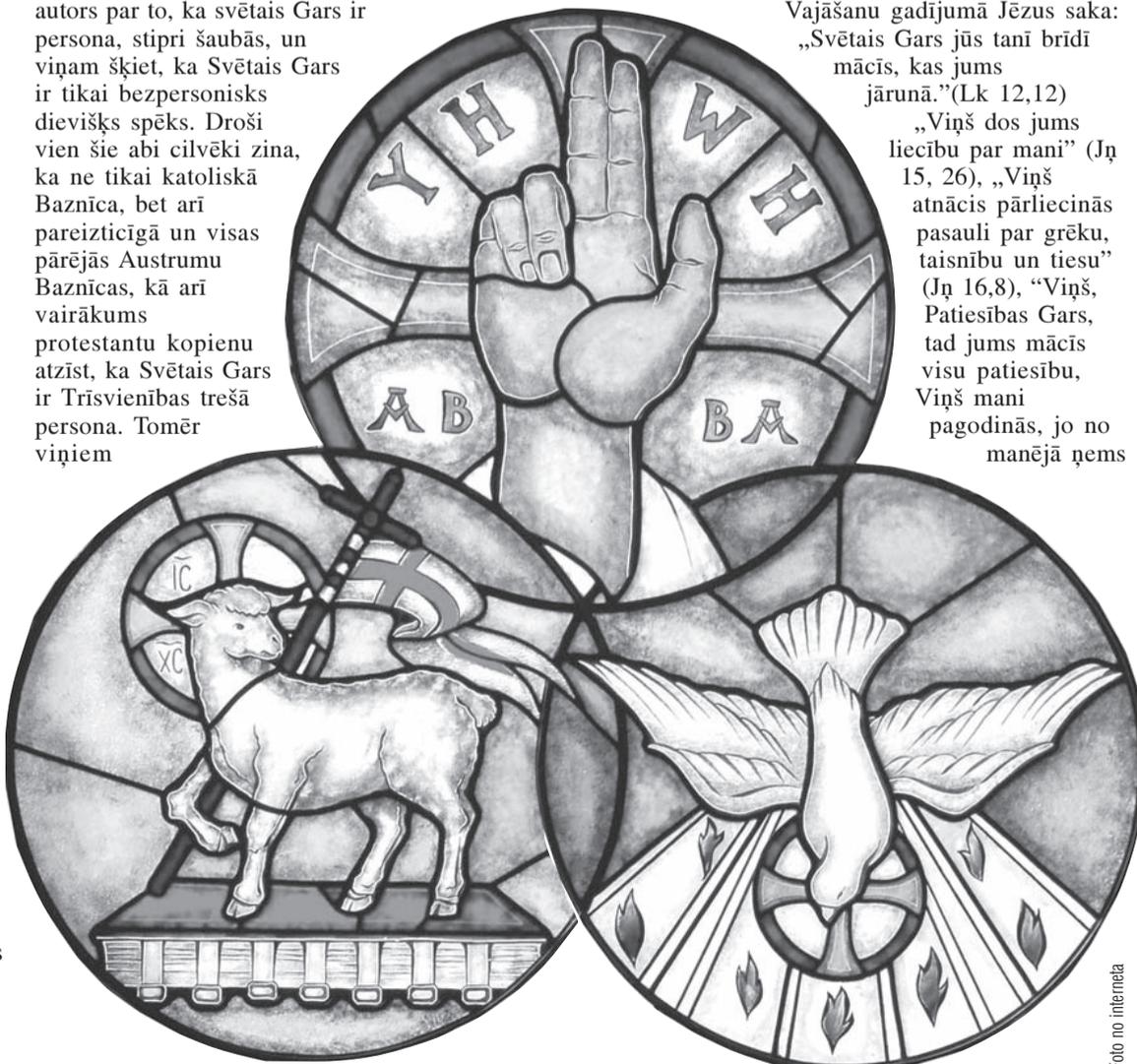
Uz to, ka Svētais Gars ir Dievišķā Persona, arī norāda Jēzus vārdi, ka pret Svēto Garu var sagrēkot un ka šis grēks ir nesamērojami smagāks nekā grēks pret Cilvēka Dēlu, tas ir pret Dieva Dēlu Viņa cilvēciskajā dabā (sal. Mt 12,31-32).

Jānorāda, arī tie Jaunās derības teksti, kuros tiek pieminētas, pēc vienlīdzības principa, visas trīs dievišķās Personas. Jēzus runāja par kristību „Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā” (Mt 28,19). Atsauksimies arī uz apustuļa Pāvila: „Jo žēlastības ir dažādas, bet tas pats Gars. Un ir dažādas kalpošanas, bet tas pats Kungs [Jēzus Kristus]. Un ir dažāda darbība, bet tas pats Dievs [Tēvs], kas visos visu dara.” (1Kor 12, 4 -6); „Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva [Tēva] mīlestība, un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem! Amen.” (2Kor 13,13)

Vēl apskatīsim trinitāro pantu no Atklāsmes grāmatas: „Tad viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, skaidru kā kristāls, kas iztecēja no Dieva un Jēra torņa.” (Atkl 22,1) Jāpiebilst: Dievs un Jērs ir dažādas personas, bet tronis ir viens. Jo Tēvs un Dēls ir viens Dievs, toties no viņiem izplūstošais Ūdens, protams, ir Svētais Gars. Šajā ainā Jēzus Svēto Garu parādīja, kad sauca: „Kam slāpst, lai nāk pie manis un dzer! Kas uz mani tic, no tā iekšienes, kā sacīts Rakstos, plūdis dzīvā ūdens straumes. Bet to Viņš sacīja par Garu, ko saņems tie, kas uz Viņu tic.” (Jņ 7,37-39) Atklāsmes grāmatas autors šeit lieto grieķu valodas darbības vārdu „ekporeuein”, kas Austrumu teoloģijā ir kļuvis par tehnisku terminu Svētā Gara izcelsmes apzīmēšanai.

Mums nav jāatbild uz visiem pārmētiem pret ticību, ar kuriem sastopamies. Tomēr „Esiet vienmēr gatavi atlīdzināt katram, kas prasa no jums pamatojumu par to cerību, kas ir jūsos!” (1Pēt 3,15)

No poļu valodas tulkoja
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Iepazīsim Liepājas Sv. Meinarda draudzi

Sv. Meinarda draudzes prāvests EDIJS SILEVIČS

Šī ir pirmā draudze, kurā kalpo pēc Semināra beigšanas, kādi bijuši divi pirmie gadi?

Savu priesterības kalpojumu Sv. Meinarda draudzē uzsāku ar apziņu, ka pieņemšu to, ko Dievs dos. Šajā laikā posmā ir izveidojusies tāda pozitīva rutīna – zinu savus pienākumus, zinu, kam jāvelta visvairāk uzmanības. Pārsteigumu vairs nav tik daudz kā agrāk. Pirmajos mēnešos gandrīz viss, ko darīju, bija jauns – slimnieku apmeklēšana, māju svētīšana, grēksūdzes uzklāšana, liturģiskā dzīve. Dievs nebeidz pārsteigt un joprojām ir dažādi izaicinājumi, tomēr šodien labāk saprotu, kā ar tiem tikt galā.

Kā tu centies cilvēkus uzrunāt savos sprediķos?

Man ir svarīgi, lai cilvēki sadzirdētu, ko cenšos pateikt, tomēr es negribu probežoties tikai ar tēmām, kas skar mūsu ikdienu, aktuālās vajadzības un personisko pieredzi. Lai nesāktos *vārišanās savā sulā*, dažkārt ir jāpaņem arī kaut kas no *augstākjiem plauktiņiem*. Baznīcas tradīcija un katoliskā teoloģija ir ļoti bagātas, un man šķiet, ka klausītājiem neatkarīgi no vecuma ir nepieciešams izaicinājums, kas varētu paplašināt viņu redzējumu un palīdzētu ieraudzīt to skaistumu, ko sevi glabā kristīgais aicinājums. Es domāju, ka šādi pieejami ir atbriņķojošs raksturs, jo caur to cilvēks savu dzīvi un problēmas var ieraudzīt jaunā, daudz plašākā perspektīvā.

Kā top tavi sprediķi?

Ļoti būtiski ir atrast labus *avotus*. Man ir vajadzīgs stabils pamats, kas sakņojas Baznīcas dzīvē un tradīcijā, tādēļ es nebaudos izmantot to, ko kāds iepriekš ir rakstījis vai sacījis. Pārslasot izvēlētos materiālus, es cenšos saprast, kas tajos ir būtiskākais un kas iedvesmo mani pašu. Ja kaut kas uzrunā mani, tad ļoti iespējams, ka tas uzrunās arī citus. Svētdienu un lielo svētku dienu sprediķus vienmēr uzrakstu uz lapas. Sprediķa rakstīšanai iznāk vēltīt diezgan daudz laika, reizēm līdz pat desmit stundām. Šis darbs mani disciplinē un palīdz manā garīgajā dzīvē. Ļoti būtiska loma šajā procesā ir lūgšanai.

Kas veido draudzes dzīvi?

Draudzes dzīves dziļākais pamats ir cieši saistīts ar Baznīcas liturģiju. Draudzē vienkopus pulcējas ļoti atšķirīgi cilvēki, un mūsu vienotības pamats nav radniecīga izcelsme, līdzīga intereses vai vienprātība visos jautājumos. Katras draudzes un visas Baznīcas dzīve sākas tajā, ko Dievs ir paveicis un turpina darīt mūsu labā – sva-

Lieldienu vigīlijas Sv. Misē draudzes cilvēki upurdāvanās pienes viņogas

rigākā loma ir Kristum, kurš ir mūsu vidū Euharistijā. Baznīca kā Kristus Mistiskā Miesa, pirmkārt, tiek celta neredzamā veidā, Dieva spēkā. Protams, nav mazsvarīga arī cilvēciskā kopība – dažādas aktivitātes un kopīgs darbs, piemēram, gatavošanās liturģijas svinēšanai pirms aicinājums. Es domāju, ka šādi pieejami ir atbriņķojošs raksturs, jo caur to cilvēks savu dzīvi un problēmas var ieraudzīt jaunā, daudz plašākā perspektīvā.

Vai ir cilvēki, kuri no jauna pievienojas šai draudzei?

Ir, bet ļoti maz. Vairāk ir to, kas atrod ceļu līdz baznīcai, bet pēc tam to pamet, jo nesaņem tūlītēju iepriecinājumu un risinājumu visām problēmām. Pasaules piedāvājums šajā ziņā ir plašāks un vilinošāks. Baznīcas dzīve nav teātris vai šovs, tā prasa iesaistīšanos un pašatdevi. Lai dotos uz priekšu ticības dzīvē, cilvēkam ir jāzina daudz cieņas, pirmkārt, pašam sevī. Man ir prieks, ka arī šodien ir cilvēki, kas iegulda laiku un enerģiju, lai izkoptu savu garīgo dzīvi, vēlot laiku lūgšanai, garīgai lasīšanai, dievkalpojumiem, un viņi neļūtas labi, ja nav iesaistīti draudzes dzīvē. Tie, kuri ir izcīnījuši šo reālo piederību Baznīcai – paliek uzticīgi savai draudzei un beigu beigās nav atkarīgi no no priestera nepilnībām, ne no līdzcilvēku vajībām. Viņi zina, ka Dievs viņiem dod kaut ko ļoti būtisku, bez kā viņi nespēj dzīvot. Katram cilvēkam ir sava garīgās dzīves trajektorija, kuras virzienu lielā mērā nosaka viņš pats. Ir tādi, kuriem ir trajektorija ir kā vienvirziena vektors – viņi atklāj Baznīcu, iesaistās tās dzīvē un paliek tai uzticīgi. Ir citi,

kas līdzīgi tenisa bumbiņai atsitās pret cietu virsmu, un pēc tam aizlido neizdibināmos plašumos. Ir arī tādi, kas *līdzinās* ap vienu vai vairākām draudzēm *par riņķveida orbītu*, bet nekad līdz galam Baznīcas dzīvē neiesaistās. Šādi cilvēki mēdz piedalīties dievkalpojumos, bet tajā pašā laikā nekad nepārvar kādu būtisku iekšēju barjeru un paliek mūžīgi vērotāji un vērtētāji. Protams, vislielākais prieks ir par tiem, kuri pieliek savas spēkas, enerģiju un kādā brīdī Baznīcas dzīve sāk reāli bagātināt viņu iekšējo pasauli. Sv. Meinarda draudzē ir cilvēku *kodols*, kas ļoti spēcīgi turas pie šīs draudzes, mil un rūpējas par to, jo Baznīca viņiem ir svarīga.

Liepājas Sv. Trīsvienības klostera Jēzus un Marijas dominikāņu māsas misionāres Diāna Jaks un Judīte Ščecina

Pirms cik gadiem un kā jūs iepazīstināt Sv. Meinarda draudzi?

m. Diāna: Es gan Latvijā, gan Sv. Meinarda draudzē esmu desmito gadu. Šo draudzi iepazīnu caur lūgšanu – Svēto Misi, rožukroni, vesperēm, gavēņa laikā „Rūgtajām asarām” –, tas mūs tuvināja. Noteikti tas bija arī kopīgais darbs, kas palīdzēja tuvoties šiem cilvēkiem. Mums gribējās kaut ko darīt šajā draudzē. Gribējām dalīties, iesaistīt vairāk cilvēkus, palīdzēt draudzei dzīvē un paliek tai uzticīgi. Ir citi,

kopīgas tematiskas tikšanās – Bībeles stundas, ticības padziļināšanas kursus, radās doma par rekolekciju organizēšanu sievietēm. Līdz ar to mūsu kontakts kļuva arvien ciešāks. Te nav tik daudz cilvēku, kuri gribētu dalīties tajā, kas viņiem sāp, bet ticības padziļināšanas kursi bija vairāk bija no citām pilsētām, ne Liepājas. Tagad situācija ir mainījusies un pamatā piedalās Sv. Meinarda draudzes laudis.

m. Judīte: Pirmo reizi Latvijā ieradās 2001. gadā, kad māsas tikko bija sākušas šeit kalpot. Novēroju, ka tie pulcējas daudz cilvēku – gan gados jauni, gan ģimenes, kā arī gados vecāki laudis. Tad es pat nevarēju iedomāties, ka tie kādreiz dzīvošu. Tagad Sv. Meinarda draudzē esmu jau ceturto gadu. Man bija liels prieks un pārsteigums, ka draudze ar atvērtu sirdi mani pieņēma tādu, kāda esmu, kaut arī vēl nepratu labi runāt latviski. Tas man vēl joprojām ir liels impulss, lai kaut ko darītu šo cilvēku labā. Man vienkārti ir prieks, redzot, ka mūsu darbs nes *augļus*.

Kā jūs raksturotu Sv. Meinarda draudzi?

m. Judīte: Šogad ļoti lielu prieku piedzīvoju Lieldienu laikā. Sākot no Lielās ceturtdienas Pedėjo vakariņu Mises, līdz Lielās sestdienas vigīlijas Misesi baznīcā bija daudz cilvēku un viņu vidū arī daudz jauniešu. Tas mani vedināja uz pārdomām – šai draudzei ir bijis jāpiedzīvo pārmaiņu laiks, kas mūs pieņēma un saliedēja. Esmu novērojusi, ka Sv. Meinarda draudzē cilvēkiem ir svarīgi, lai viņu baznīcā būtu skaisti, lai būtu viss liturģijai

nepieciešamais, un par to rūpējas viņi paši, ne tikai mēs, klostermāsas un priesteris.

Man šķiet, ka Polijā cilvēki ir atvērtāki, šeit tas notiek pamazām. Te nav tik daudz cilvēku, kuri gribētu dalīties tajā, kas viņiem sāp, bet ticības padziļināšanas kursi bija vairāk bija no citām pilsētām, ne Liepājas. Tagad situācija ir mainījusies un pamatā piedalās Sv. Meinarda draudzes laudis.

Kā jūsu klostera dzīve ir saistīta ar to, ka dzīvojat zem Sv. Meinarda baznīcas jumta?

m. Diāna: Tad, kad svinam Lieldienu Triduum, mēs draudzes cilvēkiem dodam iespēju pievienoties mūsu klostera lūgšanām – laudēm, vesperēm, kompletorijam, rožukronim. Protams, mēs tam esam atvērti arī citā laikā – būt kopā lūgšanās ar tiem, kuri vēlas pievienoties. Pirms Kristus dzimšanas svētkiem 24. decembrī mēs atveram sava klostera durvis un aicinām uz adorāciju. Mēs zinām, ka pirms svētkiem parasti ir liela steiga, tādēļ aicinām uz adorāciju, lai cilvēki nepaiektu garām tam, kas ir svarīgākais tajā brīdī. Jāsaka, ka cilvēki ir atsaucīgi un šo iespēju arī izmanto.

Vai esat kopā arī svētku reizēs, kas tiek atzīmētas ārpus baznīcas?

m. Diāna: Protams, mūs vieno lūgšana, kopīgs darbs, bet arī galds, jāpiedzīvo pārmaiņu laiks, kas mūs pieņēma un saliedēja. Esmu novērojusi, ka Sv. Meinarda draudzē cilvēkiem ir svarīgi, lai viņu baznīcā būtu skaisti, lai būtu viss liturģijai

Svētku reizē skan apsveikuma vārdi un tiek sniegts iepriecinājums (no kreisās: Una Apsalone, Elvira Stivriņa un m. Diāna OP)

Intervija ar ELVIRU STIVRIŅU

Kāds bija jūsu ceļš uz Sv. Meinarda draudzi?

Sākumā retāk iegriezās Sv. Meinarda baznīcā, vairāk gāju uz katedrāli. Tas vairāk bija neierastās arhitektūras dēļ, tautā to pat sauc par *zemūdeni*. Pagāja laiks, kamēr pie ēkas pieradu un tā man kļuva mīļa. Pakāpeniski sāku iesaistīties draudzes kalpošanā. Kad tika nodibināta draudze, izveidojās arī aktīvistu pulciņš, kas gan prāvesta, gan dominikāņu māsu vadībā palīdzēja draudzē.

Kā sapratāt, ka gribat iesaistīties vairāk?

Mēs paši redzējām, kur jāpieliek sava roka. Pēc dominikāņu māsu ieteikuma tika ievēlētas divas draudzes *mamas* – Aija Duka un es. *Mamas* cenšas saskaņot draudzes vajadzības, piemēram, ziedu, svēču nepieciešamību, baznīcas uzkopšana, dekorēšana. Svētkos draudzei cenšamies sarūpēt dāvinājumus, piemēram, Kristus dzimšanas svētkos dāvinām nelielas paciņas ar sienu, ko likt uz svētku mielasta galdā, apsveikumu un lūgšanām, kas paredzētas sienu svētīšanai. Pēc Lieldienu vigīlijas Mises dominikāņu māsu cienā ar svētītām olām, bet draudzes *mamas* izdala mazas šokolādes oliņas. Zvaigznes dienā katrs draudzes loceklis sev līdzi uz mājām var paņemt mazu maisiņu ar viraku. Cenšamies atcerēties arī jubilejas reizēs.

Vai cilvēki ir atsaucīgi?

m. Diāna: Jā, bet esam atklājušas, ka vajag pieiet pie katra cilvēka personīgi un viņu uzrunāt, tad atsaucība ir lielāka.

m. Judīte: Reizēm man šķiet, ka cilvēkiem pietrūkst drosmes. Varbūt cilvēkiem šķiet, ka klosteri nevar tāpat ieiet, parunāt, pasmieties, paveikt kādu kopīgu darbiņu. Redzam, ka pamazām cilvēki tomēr maina savu domāšanu. Man sagādā lielu prieku tas, ka varu to saskaņot.

m. Diāna: Esmu pamanījusi, ka atgriezoties pēc ilgāka prombūtnes laika, mēs vienmēr tiekam apsveiktas ar atgriešanās mājās. Tas ir tik mīļi! Tas pastiprina vēlēšanos te atgriezties.

Reizēm domāju, ka tas pat varbūt ir labi, ka mūsu draudzē ir maza, tas ļauj justies šeit kā ģimenē. Draudzes cilvēku atvērtība savā starpā mums pat sagādā lielāku prieku, nekā tas, kas viņi ir tikai labvēlīgi pret mums. Man šķiet, ka nevis darbs, bet kopā būšana visu pārmaina.

Ir iedibinājies arī tāda jauka tradīcija, ka visos svētkos pēc Mises rīkojam kopīgu agapi, uz kuru ir aicināti visi. Tā ir iespēja pabūt kopā, dalīties iespājos. Man liekas, ka liela nozīme ir dominikāņu māsām, kuras šo draudzi saliedē. Šis tikšanās notiek viņu klostera telpās, jo draudzei pašai šādu telpu nav. Jauka tradīcija ir filmu skatīšanās.

Jūs arī parrunājat redzēto?

Jā, vienmēr parrunājam. Jo tās ir filmas, kas liek padomāt par sevi, savu dzīvi saistībā ar Dievu. Reizēm, ja filma ir teoloģiski grūtāk saprotama, tad pirms tās noskatīšanās prāvests mums lasa nelielu lekciju kā ievadu, vai arī pastāsta par kādu filmas vēsturisko personu.

Vai piedalāties dominikāņu māsu rīkotajos ticības padziļināšanas kursos?

Jā, vienmēr parrunājam. Jo tās ir filmas, kas liek padomāt par sevi, savu dzīvi saistībā ar Dievu. Reizēm, ja filma ir teoloģiski grūtāk saprotama, tad pirms tās noskatīšanās prāvests mums lasa nelielu lekciju kā ievadu, vai arī pastāsta par kādu filmas vēsturisko personu.

Intervija ar ROBERTU BRICI

Kad sāki Sv. Meinarda draudzi saukt par savu?

Līvas kapos ir apglabāta mana sieva Elza, ejot uz Svēto Misi Meinarda baznīcā, mans ceļš tur ved garām un es varu palūgties „Kunga eņģeli” gan par viņu, gan visiem mirušajiem. Esmu šo ceļu iesācis iet un negatavojos to mainīt.

Kāda ir Sv. Meinarda draudze?

Manuprāt, tā ir draudze, kas atrodas *ceļā*. Mūsu priesteris Edijs ir ļoti gudrs. Viņš mums māca Kristu un mīlestību, un man šķiet – ar panākumiem. Viņš to dara gan caur saviem sprediķiem, gan ar savu uzvedību. Dominikāņu māsu arī ļoti aktīvi iesaistās draudzes dzīvē un palīdz to veidot dzīvāku.

Par ko tev ir prieks šajā draudzē?

Par to, ka cilvēki atveras viens otram. Tagad, kad Svētājā Misē sniedzam miera žestu, cenšamies ieskatīties acīs arī tiem, kas stāv tālāk un pamāt ar galvu. Tas ir ļoti svarīgi, ka pamanām cilvēkus sev blakus un ar acu skatienu cenšamies izlīgt, ja ir bijuši kādi *negludumi*. Skatījam ir liels spēks. Līdz ar to var novērot, ka attiecības šajā draudzē cilvēku starpā mainās.

Svētais pāvests Jānis Pāvils II,

kad ieradās Aglonā, arī pūli cilvēkiem atsevišķi veltīja savu acu skatienu. Ilgu laiku likās, ka man vienam tā ir šķitis, bet nesend dzirdēju arī citu cilvēku liecības par to. Viņa skatienu es neaizmirsīšu līdz mūža beigām. Ja mēs varētu arī paši sasniegt tādu mīlestības pakāpi, tas būtu brīnišķīgi!

Kāda ir tava vērtīgi nodzīvota diena?

Vispirms ir svarīgi kārtīgi izgulēt. Tad jāsavēd viss kārtībā, jāapskatās arī, kāda ārā ir gaisa temperatūra. Patiesībā iepriekš jau esmu paredzējis, ko konkrētajā dienā izlasīšu, darīšu. Tad zīmju. Apmēram pēc divām nedēļām gatavojos iekārtot izstādi Sv. Meinarda baznīcā.

Kā top tavi zīmējumi?

Man ir vajadzīga ierosme, kāda fotogrāfija, skats, bet tad jau mana fantāzija sāk brīvo lidojumu un varu to atstāt tālāk. Strādāju tikai ar 5B zīmuli un papīru. Tā es zīmēju līdz kādiem diviem un tad pirmdienās, otrdienās, trešdienās un ceturtdienās dozos uz adorāciju sv. Jāzepa katedrālē. Eju ar kājām un pēc stundas adorācijas kapelā atkal soļoju atpakaļ. Vakārā pagatavāju vakariņas, televīzijā paskatos, cik tālu ir iekarota Ukraina. Bet patiesībā tajā televīzijā jau nav ko skatīties. Es televizoru turu tikai tādēļ, ka man nav avīzes un kaut kāda informācija par pasaulē notiekošo jāiegūsta.

Vai adorācija 15.00 katedrālē ir tavas dienas centrs?

Jā, tas man ir galvenais. Nav jau nekā cita, pie kā turēties, kā Dievs. Parējais ir *puņu mīzās*. Kaut kas jau mani šajā adorācijas laikā pārveidojas. Ja tā nebūtu, tad es sen būtu saplošis *lupatu lēveros*.

Kā tu piedzīvo to, ka Dievs par tevi rūpējas?

Tas būtu garš stāsts. Jau no mazām dienām to piedzīvoju. Piemēram, kad pēc kara mūsu mājās ielauzās piedzērūšies bandīti, man pie galvas tika pielikts automāts, bet es paliku dzīvs. Es tajā saskatu Dieva rūpes un Viņa plānu manai tālākajai dzīvei. Es nešaubos par Dieva rūpēm ik brīdī. Jo ilgāk dzīvoju, jo vairāk cenšos savu brīvo gribu atdot Dieva rokās. Ja Viņš mani šajā pasaulē radīja, tad lūdzu, lai mani arī vada.

Vai ir viegli savu dzīvi pilnībā atdot Dieva rokās?

Jo vecāks kļūstu, jo mazāk gribas savu dzīvi turēt savās rokās. Pēc dabas es esmu *lupata*, no manis nekā nav, man ir vājš raksturs. Galvenais ir visu nolikt lūgšanā Dieva priekšā.

Intervēja Ieva Liede

Sv. Meinarda draudze svētkos tiek pie kopīgi klāta galdā, lai dalītos un tuvāk iepazītu viens otru

Talsinieku svētceļojums... uz Aglonu? – NĒ, ROMU!

Svētceļnieki dodas uz sv. Asizes Franciska baziliku Asizē

No 28. aprīļa līdz 6. maijam man paveicās piedalīties kādā neparastā svētceļojumā uz Romu. Neparastā tāpēc, ka tas bija tūrisma firmas "Relaks tūre" jau desmit gadus pārbaudīts maršruts un plānots ceļojums. Šoreiz tas kļuva par svētceļojumu pateicoties Talsu Romas katoļu draudzes prāvestam Tomam Priedoliņam, mūsu lūgšanām un, galvenokārt, Talsu draudzes kopīgajiem un katra ceļotāja personīgajiem nodomiem, uzņemoties nepavisam ne vieglā un ļoti garā ceļa grūtības. Ceļojām ar autobusu, 8 dienās kopā nobraucot ap 5000 km, šķērsojot 5 valstis un pietājot kaut tikai uz dažām stundām Vīnē, Venēcijā, Rimini, Sanmarino un Asizē līdz galu galā noncām mūsu galamērķī – Romā un Vatikānā.

Mūžsenās pilsētas iepazīšanu sākām ar Vatikāna apmeklējumu. Izstāvējām garo rindu gandrīz visapkārt Sv. Pētera laukumam, lai iekļūtu Sv. Pētera bazilikā. Vēlāk mūsu gide Aida atzina, ka tik garu rindu viņa nav pieredzējusi pat Jubilejas gadā. Taču mūsu sajūsma par to, ka varam

būt šajā katram kristietim tik īpašajā vietā, darija brīnumus – tās pāris stundas rindā tiešām paskrēja nemanot; pārsteidzoši, ka tik garu rindu var izstāvēt tik īsā laikā! Sv. Pētera baziliku katrs varēja iepazīt bez steigas, atrodot laiku gan lūgšanai Vissvētākā Sakramenta priekšā, gan pie tikko kanonizēto svēto pāvestu Jāņa Pāvila II un Jāņa XXIII atdusas vietām. Laiks pietika arī apskatīt vēsturiskos mākslas darbus, vadoties pēc gides iepriekšējiem norādījumiem un sagatavotās kartes. Turklāt, kamēr uzturējāmies Sv. Pētera bazilikā, arī sākās stiprs lietus ar pērkona negaiss – *debesu svētība*.

Pēc Vatikāna apmeklējuma devāmies iepazīt seno un vēsturisko Romu. Ekskursiju vadīja vietējā gide Elizabete, interesanta un sirsnīga dāma, kura ļoti ātri un daudz stāstīja. No informācijas un iespaidu pārpildības nogurām vairāk nekā no pastaigas pa vēsturiskajiem laukumiem un baznīcām. Īsts iespaidu un emociju kokteilis ar īslaicīga lietus piešprici! Dienas noslēgumā vēlreiz izbaudījām *debesu svētības* pār-

pilnību stipra lietus veidā, ko vēl neaizmirtamāku padarīja metro darbinieku streiks un ceļojums pārpildītā pilsētas autobusā. Beidzot nonācām istā Romas restorānā, kur varējām baudīt agapi – šoreiz tradicionālās itāļu vakariņas ar uzkodām, rīsus ar jūras veltēm, īstu picu un itāļu vīnu.

Otro dienu Romā bija paredzēts pavadīt pēc katra paša ieskatiem. Personīgi es biju ielplānojusi doties uz Vatikāna muzejiem. Taču tur jau arī slēpjas svētceļojuma burvība, ka vienmēr jābūt gataviem pārsteigumiem. Jābūt modram, lai nepalaistu garām Dieva dāvatās iespējas. Mūsu gide Aida piedāvāja pusi dienas pavadīt ar viņu un apmeklēt vairākas ļoti ievērojamas bazilikas un baznīcas Romā. Protams, ka visi izvēlējās šo variantu. Lai arī ļoti ātrā tempā un ilgi neuzkavējoties katrā vietā, paspējām būt San Džovanni in Laterano un aplūkot to kāpnī, pa kurām Jēzus devās pie Poncija Pilāta, relikvijas, ko uz Romu atveda sv. Helēna. Relikvijas, kas glabā Jēzus dārgo asiņu atliekas, ir iestrādātas akmens kāpnēs Laterāna arhibazilikai blakus

esošajā dievnamā. Paspējām gan pabūt brīšķīgajā Santa Marija Madziore, gan iepazīties ar Lielo meridiānu Santa Maria Angeli e Dei Martiri bazilikā, kas iebūvēta seno Romas termu vietā, gan sv. Pāvila godam celtajā Sv. Pāvils aiz Mūriem bazilikā. Un tas viss – pus dienas laikā! Dienas otrajā daļā izstaigājām Kolizeju un Forumus, daži svētceļnieki vēlreiz aizgāja līdz Trevi strūklakai un Spāņu kāpnēm, bet citi – vienkārši baudīja klusumu šaurajās Romas sānieliņās turpat līdzās tūristu pārpildītajiem laukumiem. Pēdējais pārsteigums mūs sagaidīja dienas beigās no metro atgriežoties autobusā – Roma no mums atvadījās ar stipru lietu un... krusu! Romā pavadītās pāris dienas noteikti nav ne tuvu pietiekams laiks, lai iepazītu šo pilsētu, taču priekšstats ir iegūts un arī vēlme atgriezties.

Lai arī mājupceļš vienmēr esot isāks, mēs vēl paspējām būt pie svētā Antona Padujā. Apskatījām sv. Antona baziliku, relikvijas un klosteri. Daudziem Latvijas katoļiem svētais Antons asociējas tikai ar palīdzību pazudošo lietu atgriešanā, tāpēc bija ļoti uzziņāt

vairāk par šo ievērojamo svēto. Turklāt, kā smējās mūsu prāvests Toms, svētā Antona aizbildniecība darbojas tikpat labi kā svētā Franciska, jo arī Padujā, tāpat kā Asizē, mums izdevās svinēt Svēto Misi. Skaista dāvana svētceļniekiem – svētdienas Sv. Mise sv. Antona bazilikā.

Svētceļojuma noslēgumā vēl īsa ekskursija Grācā – otrajā lielākajā Austrijas pilsētā – un Čenstohovas Jasna Gura sanktuārija apmeklējums, kā arī pateicības Sv. Mīse Rožukroņa kapelā. Paldies Dievmātei!

Paldies arī mūsu gidei Aidai par izcili sagatavoto ceļojumu un plašo piedāvāto informāciju! Paldies šoferiņiem par pacietību un profesionalitāti! Paldies priesterim Tomam par pašu ceļojumu! Izrādās, ka var arī tā – doties pavisam istā svētceļojumā ar autobusu. Vislielākais paldies pārējiem svētceļniekiem no Ventpsils, Alsungas un Kandavas par smaidiem, možu garu, lūgšanām un dziesmām!

Liene Lāce,

Talsu Vissvētākās Jaunavas Marijas Romas katoļu draudzes vārdā

Talsu svētceļnieku grupa Vatikānā, Sv. Pētera laukumā

Aicināti uz ekumēniskajām Jauniešu dienām Saldū!

Intervija ar ALISI BRAČU, kura aktīvi iesaistījies Jauniešu dienu organizēšanā.

Kādēļ, tavuprāt, ir nepieciešamas Jauniešu dienas Baznīcā?

Šobrīd jauniešu vidū vērojama tendence neapmeklēt baznīcu, jo viņiem tas neliekas saistoši. Jauniešu dienas ir tās, ar kuru palīdzību mēs varam veicināt jauniešu ieinteresētību. Tur jaunieši var iegūt jaunus draugus, jaunu pieredzi un zināšanas. Ņemot vērā, ka jaunieši brauc no dažādām Kurzemes malām, viņi var iepazīties savā starpā. Tā ir arī mana pieredze – Alsungas Jauniešu dienās labāk iepazīnu Saldus jauniešus. Piedalīšanās Jauniešu dienās var pavērt iespējas atklāt kādu kalpošanu,

kurā turpmāk vēlētos iesaistīties. Svarīgi ir parādīt to, ka kristietība nebeidzas ar lūgšanu grāmatu, bet tās ir dzīvas attiecības gan ar Dievu, gan cilvēkiem.

Kāpēc tu iesaisties Jauniešu dienu organizēšanā?

Saldus Romas katoļu Baznīca ir atvērta jauniešiem. Mani tur uz

dažām tikšanās reizēm uzaicināja draudzene. Pēc mēneša tieši bija Jauniešu dienas Alsungā, kurp es arī devos. Un tur piedzīvoju ļoti lielu vienotību.

Tagad es vairs nevaru nostāvēt malā, gribas iesaistīties. Priesteris Andrejs Mediņš pastāstīja par ideju rīkot ekumēniskās Jauniešu dienas Saldū, un man tika uzticēts izveidot nelielas darba grupas. Sanāksmē, kurā tikāmies ar bīskapu Viktoru Stulpinu un priesteri A. Mediņu, runājām par paveikto un iecerēto.

Ko tas no tevis prasa – būt JD organizatoru komandā?

Es cenšos jauniešus savā starpā vienot un atrast veidu, kā viņus ieinteresēt, piesaistīt. Viņu iedvesmošana no manis arī prasa daudz laika.

Kas vēl ir jāpaveic?

Šobrīd mums ir skaidra teorētiskā koncepcija. Gatavojamies doties uz Liepājas diecēzes draudzēm un informēt jauniešus par Jauniešu dienu norisi, izdalīt afišas. Esam izveidojuši arī interneta lapu, kurā varēs iegūt informāciju par plānoto un nepieciešamo. Šīm Jauniešu dienām būs iepriekš jāpiesakās.

Kā radās doma, ka šogad Jauniešu dienas būs ekumēniskas?

Viens no iemesliem ir tas, ka šobrīd nav daudz jauniešu Baznīcā, un otrs – katrs konfesijas pārstāvis nāks ar savu ieguldījumu un līdz ar to visi būs ieguvēji. Ekumēnisms ir labs veids, kā veidot dialogu savā starpā.

Vai vari atklāt – kas ir paredzēts Jauniešu dienu programmā?

Mums ir paredzētas gan izglītojošas aktivitātes – lekcijas, kurās tiks runāts par jautājumiem no jauniešu skatpunkta, gan arī saliedējošas. Piemēram, ir paredzēts "Gaismas ceļš" ar vairākām apstāšanās vietām Saldus pilsētā, slavēšanas un pielūgsmes vakars, kurā uzstāsies Latvijā pazīstami mākslinieki. Būs arī "Taizē" lūgšanas, kas ir ļoti labs veids, kā dažādu konfesiju ticīgajiem vienoties kopīgā lūgšanā. Vienu vakaru veltīsim brīvdabas kino. Būs arī iespēja tikties pie ugunsкура, kopīgi spēlēt spēles, iesaistīties praktiskās darbnīcās. Programma vairāk ir veidota tā, lai jaunieši piedzīvotu vienotību darbībā.

Intervija Ieva Liede

**LIEPĀJAS DIECĒZES BĪSKAPA
VIKTORA STULPINA VIZITĀCIJAS**
01.06. 11:00

Liepājas Sv. Meinarda draudzē

15.06. 14:00

Kuldīgas Sv. Trīsvienības draudzē

24.06. 12:00

Gudenieku Sv. Jāņa Kristītāja draudzē

29.06. 11:00

Saldus Sv. Apustuļu Pētera un Pāvila Romas katoļu draudzē

17.08. 12:00

Jūrkalnes Sv. Jāzepa draudzē

24.08. 15:00

Kolkas Dievmātes – Jūras Zvaigznes – draudzē

07.09. 11:00

Talsu Vissvētākās Jaunavas Marijas draudzē

21.09. 11:00

Ventspils Sv. Krusta draudzē

**Kurzemes
ekumēniskās
Jauniešu dienas**
27. – 29. jūnijs
Vieta: Saldus Sv. Pētera
un Pāvila baznīca,
J. Rozentāla ielā 16

Programmā: lekcijas un
diskusijas, radošās
darbnīcas, Taizē lūgšanas,
"Gaismas ceļš" Saldus
pilsētas ielās, slavēšanas un
pielūgsmes vakars ar
slaveno Latvijas
mākslinieku piedalīšanos,
sadrudzība, sporta
aktivitātes un vēl...

Dalības maksa: Eur 15,-
Sīkāka informācija:
sspprkb@gmail.com vai
www.draugiem.lv/kjd

**Izstāde Liepājas Sv.
Jāzepa katedrāles tornī**

 No 16. līdz 31. maijam Liepājas svētā Jāzepa katedrāles tornī
skatāma izstāde "Liturģiskās tekstilijas no baroka līdz
jūgendam". Priesteru liturģisko tērpu kolekciju izveidojis
priesteris Andris Vasiļevskis.

Kļūdas labojums

 "Nāc" redakcija atvainojas par pieļauto kļūdu iepriekšējā
numurā, kur Ventspils Sv. Krusta draudze nodēvēta par Sv.
Trīsvienības draudzi (4.lpp.)!

**Divas īpašas lūgšanu dienas
Liepājas diecēzē**

 Pēdējā priesteru konferencē radās ierosinājums ieviest
divas īpašas lūgšanu dienas Liepājas diecēzē, kas saistītas ar
vēlmi pēc garīgās atjaunotnes.

Pirmā lūgšanu diena – 19. marts – sv. Jāzepa svētki.

 Lūgšanu nodoms – par Liepājas diecēzi un Kurzemi, lai Dieva
svētība nāktu pār Kurzemes ticīgajiem ļaudīm, priesteriem,
visiem iedzīvotājiem un pašvaldību vadītājiem. Lai visi spētu
līdzdarboties Dieva nodomā visās dzīves jomās mūsu reģionā.

Par visu, kas ir svarīgs šajā zemē un palīdz dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi.

Otrā lūgšanu diena – 4. maijs – Latvijas Republikas Neatkarības
deklarācijas pasludināšanas diena. Šajā dienā visi tiek aicināti lūgties par mūsu
valsti, jo sevišķi šajos nemierīgajos laikos. Šāda lūgšana ir būtiski nepieciešama,
lai mūsu zeme būtu Dieva svētīta. Lai Dievs svētītu visas mūsu ikdienas gaitas,
priekus, rūpes un savā dzīvē tādā veidā mēs iekļautos Dieva plānā.

 Ik mēnesi 4. un 19. datumā priesteri ir aicināti svinēt Svēto Misi šajos
nodomos, savukārt ticīgie ir aicināti tajās piedalīties (19. martā pēc Sv. Mises var
lūgties sv. Jāzepa litāniju). Visi ir aicināti savas grūtības, ciešanas un slimības
nospēku šajās dienās upurēt augstākminētajos nodomos.

 Šo dienu pamatojums saistīts ar sv. Jāzepu kā mūsu diecēzes aizbildni un
rūpēm par mūsu valsts neatkarību, kā katra tās iedzīvotāja uzdevumu.

 Liepājas diecēzes bīskaps **Viktors Stulpins**

**VASARAS
SVĒTDIENAS SKOLA**

 "Redziet, kādu mīlestību Tēvs
mums dāvājis, lai mēs sauktos un
būtu Dieva bērni!" (1Jņ 3,1)

14. – 25. jūnijā
Vecums: 6 – 11 gadi

**Liepājas Sv. Jāzepa draudzē,
Rakstvežu ielā 16/18**
Mērķis – sniegt bērniem
kristīgās dzīves prasmes.

 Nometnes programma piemērota
dažāda vecuma bērniem. Paredzētas
dažādas aktivitātes – svētrīts, darbs
grupās, kristīgo dziesmu mācīšanās,
teātra spēlēšana, piedalīšanās
radošajās darbnīcās, izglītojošas
ekskursijas, sporta spēles.

Pieteikšanās: tālr. 26557745
(Aija Niedola)

Liepājas diecēzes svētceļojums uz Aglonu

 „Svētīgi garā nabagie, jo
tiem pieder debesu valstība.”
(Mt 5,3)

 Līdzīgi kā iepriekšējos
gados arī šajā vasarā 27. jūlijā
sāksies svētceļojums kājām no
Liepājas uz Aglonu.

 Svētceļojuma laiku droši var
saukt par rekolekcijām, kas
notiek ceļā. Ārēji viss izskatās
kā ceļojumā vai ekskursijā,
tomēr savā būtībā tas ir kaut
kas cits. Tas ir laiks pavadīts
ceļā un lūgšanā, saunās par
Dievu un cilvēku, par dzīvi,
ticību un ikdienas
jautājumiem. Tas ir laiks, kad
kopā ieklausāties Dieva
Vārdā, to pārdomājam,
atklājam un piedzīvojam
Dieva klātbūtni un Viņa
mīlestību.

 Daudziem svētceļojums ir
saistīts ar konkrētu nodomu –
pateicību vai lūgumu. Tie, kas
tic, svētceļojumā atrod laiku
savas ticības atjaunošanai,
padziļināšanai un stiprināšanai.
Tie, kas vēl nav pārliecināti par
savu ticību, svētceļojumā var
atrast apstākļus, kas palīdz
sadzirdēt Dievu un atklāt Viņa
klātbūtni ikdienas dzīvē,
lūgšanā, Svētajos Sakramentos,
otrā cilvēkā, kā arī vairāk
uzzināt par to, kas ir ticība un
ticības dzīve. Visiem tas ir
laiks, kad cenšamies vairāk
sevi atvērt Dievam un tam, uz
ko Viņš grib norādīt.

 Bez tam svētceļojums ir laiks,
kad esam kopā un mīļamies būt
kopā (kas ir daudz vairāk nekā
tikai būt blakus) ar citiem.

 Šī gada svētceļojuma
galvenā tēma ir pirmā Jēzus
"Kalna sprediķa" svētība:
„Svētīgi garā nabagie...” Tie ir
Evaņģēlija vārdi, kurus pāvests
Francisks izvēlējies par šī gada
Jauniešu dienu tēmu. Jēzus
piedāvā katram ceļu, kas nav
viegls un pieprasa iet „pret
straumi”, bet ved uz pilnību, uz
patiesu laimi un prieku.

Svētceļojuma maršruts: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nīgrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbnīcas – Nereta – Aknīste – Bebrene – Nicgale – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (svētdiena) 8.00 lūgšana un bīskapa svētība Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, 8.45 dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlijā vakarā un pārnakšņot draudzes mājā (lūdzu laicīgi pieteikties). Aglonā ieradīsimies 13. augusta pēcpusdienā.

Dalības maksa – Eur 45, – pilnībā nesedz svētceļojuma izdevumus, tāpēc lūdzu pēc iespējam atbalstīt svētceļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētceļojuma vajadzībām var pie priestera – svētceļojuma vadītāja –, kā arī savās draudzēs pie prāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas diecēzes svētceļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētceļojumu. Savukārt svētceļojuma laikā katru dienu pieminēsim jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē.

Sapulce tiem, kas dosies svētceļojumā: 13. jūlijā (svētdienā) 17.00, Liepājā, tējnicā pretī sv. Jāzepa katedrālei.
Pieteikšanās svētceļojumam (ieteicams līdz 13. VII): pie svētceļojuma vadītāja priestera Mariuša Kempas, tālr. 26578580.

Pēc svētceļojuma – svētceļnieku salidojums: Aizputē, 30./31. augustā – pasākums svētceļniekiem un visiem, kas vēlas satikties un ieklausīties svētceļnieku atmiņās.

27. jūlijs – 15. augusts

Liepājas Katoļu pamatskolas jubilejas gads turpinās

Foto: Dina Ruzdite

"Lasītāju svētkos" visi iesaistās ar interesi un aizrautību

24. februārī Liepājas Katoļu pamatskolā sācies 20. jubilejas gada pasākumu cikls „Gads ir balts no abiem galiem un pa vidu 20”. Vairāki pasākumi jau notikuši, par kuriem gribas pastāstīt.

25. aprīlī skolas pedagogi un citi darbinieki tikās ar bijušajiem kolēģiem, lai kopā atcerētos gadus, kad skola svinēja tikai savas pirmās dzimšanas dienas un skolēnu skaits bija daudz mazāks nekā tagad. Atskatoties uz paveikto, 7. maijā Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins uz ikgadējo "Goda kliņģeri" kūrijas telpās aicināja 50 skolēnus, kuri saņēma pateicības par panākumiem pilsētas, novada un valsts mācību priekšmetu olimpiādēs un konkursos. Aicināto vidū bija arī skolēnu ģimenes un 17 skolotāji.

Liepājas Katoļu pamatskolā īpašā goda vietā ir lasīšana. Jau jaunākajās klasēs skolēni tiek radināti regulāri mājās lasīt un veikt ierakstus speciāli izveidotās lasītāju dienasgrāmatās. Katram

lasītājam ir arī iespēja piedalīties "Bērnu žūrijā", un darbošanās tajā katru gadu noslēdzas ar "Lasītāju svētkiem", kas šogad mūsu skolā bija 13. maijā. Bibliotekāre Raimonda Gauše "Lasītāju svētkos" skolēnu zināšanas par izlasīto aicināja parādīt dažādos konkursos un viktorinās. Noslēgumā tika saņemtas balvas, pateicības un godam nopelnīts kūkas gabaliņš. Sakām paldies mūsu skolas audzēkņu vecākiem Lindai Matisonei un Edītei Rērihai par finansiālu un materiālu atbalstu pasākumam.

16. maijā pēdējais zvans skanēja 10 devītklasniekiem un viņu audzinātājam Baibai Luikai. Visa skola tika pārvērsta Pasaku zemē, kur topošajiem absolventiem bija iespēja nedaudz izdzīvot atmiņas no bērnības. Savukārt 18. maijā Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē uz koncertu "Ieklausies!" aicināja Liepājas Katoļu pamatskolas zvanu ansamblis „RE-RE-MILLA” ar savu vadītāju Ēriku Bu-

kantu. Koncertprogramma tika veidota kopā ar Talsu kristīgās vidusskolas zvanu ansambļa divām grupām Jāņa Smilgas vadībā un Emiļa Melngaiļa Liepājas Mūzikas vidusskolas zvanu ansambli "Campanella" (vadītāja – Astra Ziemele), un Katoļu pamatskolas vokālo ansambli „Tikai tā!”, kura vadītāja ir Anda Karule. Koncertā skanēja dažādu laikmetu un stilu mūzika, no klasikas līdz mūsdienām. Līdzās klasiskajiem zvaniem skaņdarbos varējām dzirdēt arī čaimus jeb kamertoņa tipa zvanus. Koncerta apmeklētāji mājās devās ar atziņu, ka vienīgi mīlestība esot augstāka par mūziku, bet arī mīlestībai ir melodija.

23. maijā skolas durvis tika atvērtas visiem interesentiem pasākumā "Atvērtā skola", kur pedagogi iepazīstināja ar sevi, savu mācību jomu, piedāvājot veikt dažādus neierastākus uzdevumus. Divas dienas maija pēdējā nedēļā 5. – 9. klašu skolēniem atnesis atklāšanas brīnumus dabā, jo viņi dosies tradicionālajā "Zaļajā skolā", šogad uz Grobiņu, Bārtu un Kalētiem, bet 1. – 4. klašu skolēni savas zināšanas papildinās dažādās mācību ekskursijās gan tepat Liepājas apkārtnē, gan dodoties pāri robežai uz Lietuvas dabas parkiem.

Tuvojoties vasarai, gribu novēlēt, lai katram no mums sirds spēlē savu visskaistāko melodiju, lai sadzirdam to! Krāsīm spēkus nākamajam mācību gadam, jo skolas jubilejas gads noslēgsies tikai 12. decembrī Liepājas Olimpiskajā centrā ar gadskārtējo skolas uzvedumu. Visi mīļi aicināti! Uz tikšanos!

Zane Zālīte

Liepājas Katoļu pamatskolas skolotāja

Katedrāles tornī un pilī izstādes Dieva godam

Foto: Jānis Gintners

Priesteris G. M. Bezdelīga izstādes atklāšanā Kazdangas muzejā iepazīstina ar priesteru tēpu simboliku

Foto: Ieva Liede

Priesteris A. Vasiļevskis ir gandarīts, ka sakrālās vērtības apskatāmas plašākai publikai

Vienlaikus divās skaistās vietās – Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles torņa izstāžu zālē un Kazdangas muzejā, kas atrodas arhitekta Johana Georga Ādama Berlica (arī Mežotnes, Elejas piļu veidotāja) radītajā pilī – atklātas izstādes, kuras veidojuši divi priesteri – Andris Vasiļevskis un Gatis Mārtiņš Bezdelīga.

Šis ir jau septītais gads, kad pavasarī Liepājas Dizaina un mākslas vidusskola apzina un atklāj plašākai sabiedrībai savu absolventu tālākās gaitas. Nav labāka rādītāja par skolas darbu kā absolventu tālākās gaitas pēc skolas absolvēšanas un skolas gados iegūtās zināšanas, īpaši, ja tās praktiski tiek pielietotas un parādītas pasaulei. Šogad balvu "Zelta griezum" saņēmis arī Liepājas Dizaina un māks-

slas vidusskolas (toreiz Liepājas Lieciskās mākslas vidusskolas) Tekstila nodaļas absolvents, tagad katoļu priesteris Andris Vasiļevskis – Alsungas, Gudenieku un Jūrkalnes draudžu prāvests.

Šim notikumam Sv. Jāzepa katedrāles tornī velūta izstāde „No baroka līdz jūgendam”, kurā priesteris A. Vasiļevskis, apvienojot sakrālās vērtības ar mākslu, sniedz iespēju iepazīt un izjust dievnamu liturģijā lietoto tekstiliju skaistumu laikmetu ritējumā. Par to priesteris stāstīja izstādes atklāšanā, pasakot paldies gan savai skolai, kas devusi iespēju izprast un „notvert auduma struktūru”, gan Rundāles pils muzeja direktoram Imantam Lancmanim par padomiem, ceļojot mākslas laikmetu likločos zīdā, samtā un cilvēku ticībā darinātā skaistumā.

Izstāde "Sv. Jāzepa katedrāles dārgumi" Kazdangas pilī, kā tās atklāšanā puda tās veidotājs priesteris Gatis Mārtiņš Bezdelīga, viss acīm tveramais un rokām satveramais pieder Dievam, kuru Viņš uzticējies Baznīcai. Priesteru tēpi, biķeris, monstrance – liturģijas zīmes ietvertas skaistā simbolu valodā. Izstādē spontāni raisījās saruna, kurā priesteris Bezdelīga atbildēja uz neskaitāmiem jautājumiem, bet Linda Locmane un Monta Balode visus klātesošos priecēja ar dziedājumiem un mūziku, kura šajā Kazdangas pils zālē izskanēja tik dzidri un skaidri, kā to veidojot bija iecerējis arhitekts.

Uļa Gintnere

Foto: www.katedrale.lv

Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē muzicē Katoļu pamatskolas vokālais ansamblis, kā arī viesi no Talsu kristīgās vidusskolas un E. Melngaiļa Liepājas mūzikas vidusskolas

Pasmaidīsīm

Kāds pauliniešu mūks, nonācis Debesīs, klauvē pie vārtiem. Viņam atver sv. Pēteris un mierīgi saka:

– Ieej Dieva priekā, baudi laimi.

Paulīnietis nedaudz pagājies uz priekšu skatās, ka sv. Pēteris ver vāļ vārtus, kurus svētie steidz izpušķot, orķestris gatavojas uz muzicēšanu, pulcējas eņģeļu kori. Acīmredzot tiek gaidīts kāds īpašs jauns svētais. Pauliniešu mūks pieiet pie sv. Pētera un saka:

– Kā tas nākas, ka man tu tikai atvēri vārtus, bet te kāds tik īpaši tiek sagaidīts?

Sv. Pēteris atbild:
– Neraizējies, brāli! Paulinieši pie-

mums ierodas itin bieži, bet tagad gaidām pirmo dominikāni pēc 400 gadiem.

☺ ☺ ☺

Vecmāmiņa saka vectētiņam:

– Aizej uz veikalu un nopērc divas lietas: maizi un pienu. Atkārto – kas jānopērk?

– Maize un piens.

Pēc kāda laika vectētiņš atgriežas no veikala ar krāsas bundžu. Vecmāmiņa neapmierināti saka:

– Es taču tev lūdzu nopirkt divas lietas! Kur ota?!

☺ ☺ ☺

Ikviena var sasniegt savu sapni, vajag tikai iet gulēt!